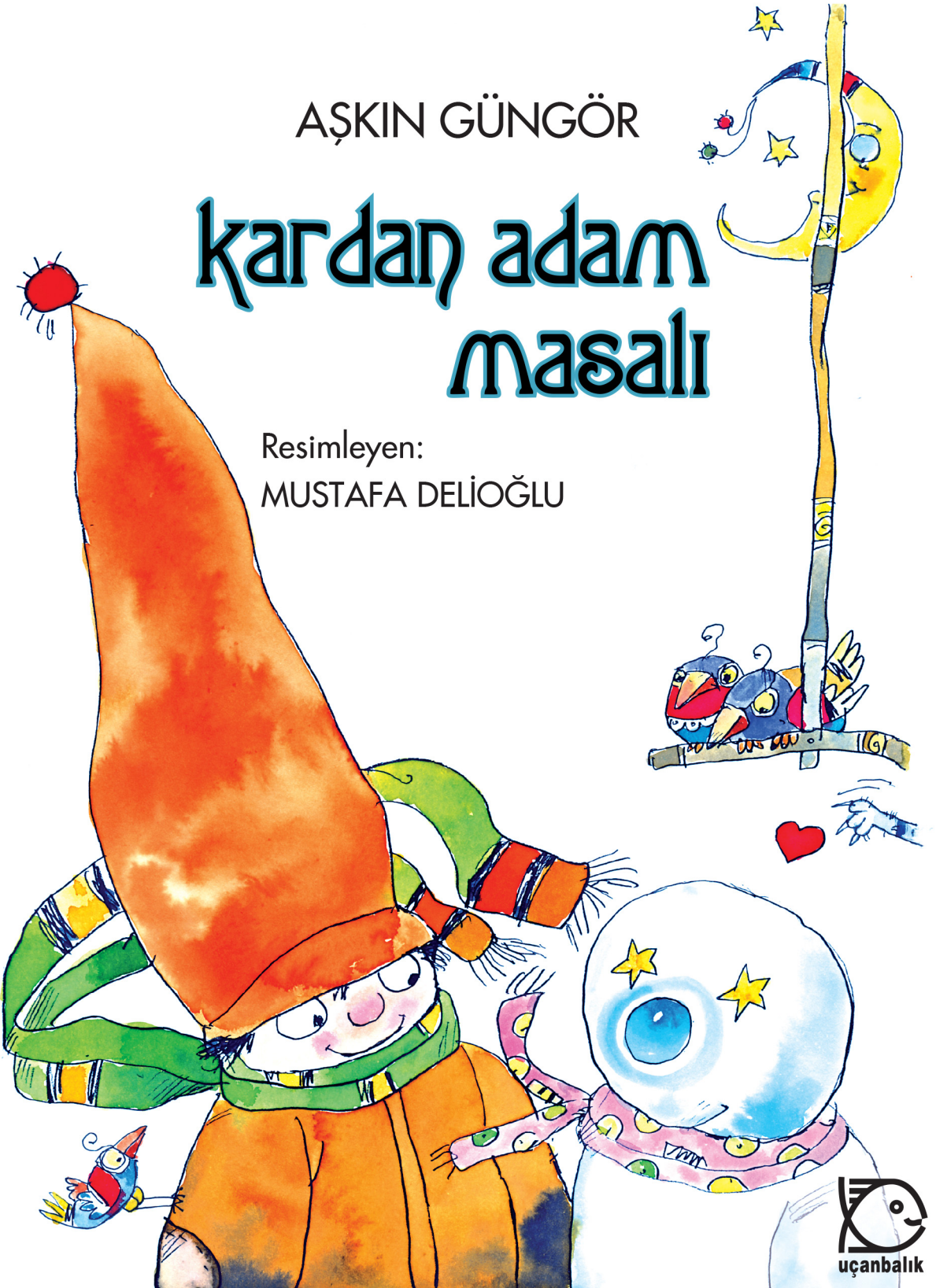

AŞKIN GÜNGÖR

karadan adam masalı

Resimleyen:
MUSTAFA DELİOĞLU

kar dan adam masalı

AŞKIN GÜNGÖR

Resimleyen: MUSTAFA DELİOĞLU

© 2008, Uçanbalık • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/104 35220 Alsancak - İZMİR

Yazar: Aşkın Güngör

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Mavisel Yener

Danışman Pedagoglar: Ayşen Özenç, Nilgün Hekimoğlu

Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Kasım 2008 (2000 adet)

İkinci Basım: Eylül 2010 (3000 adet)

ISBN: 978 - 975 - 587 - 148 - 6

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.ucanbalik.com.tr

Uzun uzun uzlandı
Kardan her yan buzlandı.
Ben daha doğmamıştım
Dedem sabırsızlandı.

Annem dokuz ay bekledi
“Eh, oğlum, artık doğ” dedi,
“Doğ, dedene götüreyim,
İşte torunun” diyeyim.

Bende bir inat bir inat:
“Ancak yıldızda doğarım.
Yıldız kayıp gider belki
Ben kuyruğuyla oynarım.”

Karnını sıvazladı annem
Dedi: “Bırak şu inadı
Deden seni bekliyor
‘Torun da torun’ diyor.”

Hayır, ben inatçıydım
Tam doğacaktım ki caydım.
“Dedem masal bilir mi?
Beni eğlendirir mi?”

Elinde bir kitapla
Dedem geldi o anda:
“İnatçıydı doğmadan
Senin gibi anan da.

Kardan Adam Masalı
İnat komadı onda
Sesimi duyar duymaz
Koştı geldi dünyaya.”

Başladı okumaya
İnce titrek sesiyle.
Fırladım çıktım ben de
Geldim masal dinlemeye...

Kardan adam masalı

Bir varmış, bir yokmuş...
Kar varmış, kar çokmuş...
Her taraf bembeyaz bir örtüyle kaplı gibiymiş.
Çatılar, ağaçlar, yollar ve kasabanın ihtiyar yüreği...
Her yer, ak pak olmuş; gökten geçen bulutlar kasabanın saçları beyazladı sanmış. Yuvalarından çıkmaya çekinen kuşlar kar türküleri şakır olmuş.

Rüzgâr esmiş, esmiş, esmiş... Savurmuş kar tanelerini. Bitirememiş. “Yorulдум ki ne yorulдум,” diyerek geri dönmüş konağına.

Üşümüş kasaba. “Koskocaman, bir yorgan olsaydı da örtseydim üzerime,” diye düşünmüş.

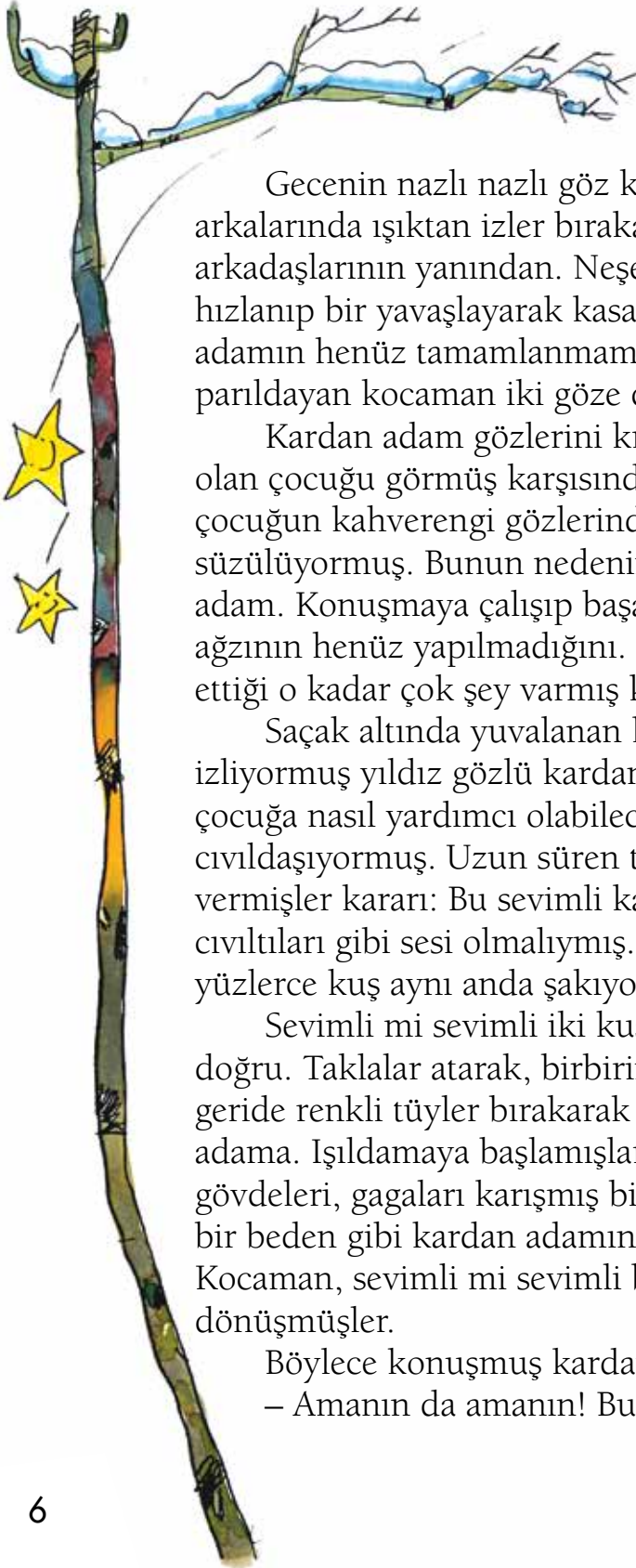
Ay Dede duymuş kasabanın yakarışını. Örtünsün üzerine diye, siyah yorganını yollamış. Işıklı binlerce yıldızla süslemiş onu. Adına “Gece” demiş.

Herkes evine çekilip uykulara sarınmış. Koskocaman kasabada küçücük bir çocuktan başka uyanık kimse kalmamış. Aslında o da uyumak istemiş de, bir türlü gözüne uyku girmezmiş. Odasının küçük penceresinden yıldızlı göğe bakar, sessiz sessiz ağlarmış. Derdini söyleyecek bir tane bile can dostu yokmuş çevresinde.

“Belki şu gökyüzünden yağan ak karlar derdime derman olur,” diye gelmiş birden aklına, sıkıca giyinip kuşanıp dışarı çıkmış. Işıl ışıl parlayan karlardan, bir kardan adam yapmaya başlamış...

Yerdeki karları öbek öbek toplayıp üst üste yığmış, kocaman, yuvarlak bir gövde oluşturmuş kısa sürede. Bir başka kar öbeğini gövdenin üzerine yerleştirmiş. Böylece kardan adamın başı da olmuş.

Yıldızlar gizlice izlemekteymiş çocuğı. Ona nasıl yardım edebileceklerini düşünüyörlarmış. Yaptığı kardan adamı öylesine beğenmişler ki, onun bugüne kadar yapılan bütün kardan adamlardan daha güzel bakışlara sahip olması gerektiğine karar vermişler.

Gecenin nazlı nazlı göz kırpan yıldızlarından ikisi, arkalarında ışıktan izler bırakarak, birdenbire ayrılmış arkadaşlarının yanından. Neşeli taklalar atarak, bir hızlanıp bir yavaşlayarak kasabaya inmişler. Kardan adamın henüz tamamlanmamış yüzüne yapışıp ıslıl ıslıl parıldayan kocaman iki göze dönüşmüşler.

Kardan adam gözlerini kırpmış. Kendini yapmakta olan çocuğu görmüş karşısında. Şaşırılmış. Çünkü çocuğun kahverengi gözlerinden yanaklarına iri yaşlar süzülüyormuş. Bunun nedenini merak etmiş kardan adam. Konuşmaya çalışıp başaramayınca anlamış ağzının henüz yapılmadığını. Sabırsızlanmış. Merak ettiği o kadar çok şey varmış ki...

Saçak altında yuvalanan kuşlar da beğeniyle izliyormuş yıldız gözlü kardan adamı. Onlar da çocuğa nasıl yardımcı olabileceklerini düşünerek cıvıldaşyormuş. Uzun süren tartışmalardan sonra vermişler kararı: Bu sevimli kardan adamın kuş cıvıltıları gibi sesi olmalıymış. Gülüşünü duyanlar, yüzlerce kuş aynı anda şakıyor sanmalıymış.

Sevimli mi sevimli iki kuş, kanat çırpmış geceye doğru. Taklalar atarak, birbirinin üzerinden atlayarak, geride renkli tüyler bırakarak sokulmuşlar kardan adama. Işıldamaya başlamışlar. Kanatları, sevimli gövdeleri, gagaları karışmış birbirine. Işıktan oluşmuş bir beden gibi kardan adamın yüzüne inmişler. Kocaman, sevimli mi sevimli bir gülümsemeye dönüşmüşler.

Böylece konuşmuş kardan adam:

– Amanın da amanın! Burnum yoktur, amanın!

Çocuk, gözlerindeki yaşları silerek hayretle bakmış kardan adamın ışıltılı gözlerine ve ağızına. Nasıl olup da konuşabildiğine şaşır kalmış. Hemen, koşa koşa evine girmiş. Çok geçmeden, armut şeklinde mavi bir lambayla geri gelmiş.

– Havuç bulamadım, demiş. Ama, bu mavi lambadan çok güzel bir burun olur.

Kardan adam bayılmış bu işe. Neşeli kahkahalar atıp,

– Amanın da amanın, demiş. Armut gibi, mavi bir burun. Ne güzel!

Çocuk, ampulün ucunu döndüre döndüre takmış kardan adamın yüzüne. Sonra, birkaç adım geriye çekilerek bakmış eserine.

– Gerçekten de çok sevimli oldun, demiş. Şimdi sana bir ad bulalım.

– Amanın da amanın! Ad dediğin nedir ki, canım?

– Ad... Ad, isimdir işte... Örneğin, benim adım Kerem. Herkes 'Kerem' diye çağırır beni. Sana da böyle bir ad bulmalıyız.

– Amanın da amanın! Ne olsun benim adım?

– Hımm... Dur bakalım... Sen kardan olduğun için adında kar sözcüğü olmalı. Biraz da benimkine benzese iyi olur. Hem, öyle bir isim bulmalıyız ki tersten okunduğunda bile bir anlamı olmalı... Hımm... Buldum! Sana Karem diyelim!

– Amanın da amanın! Ben Karem'im, amanın!

O anda, kasabanın tüm kuşları saçak altlarından çıkıp sarmış Kerem'le Karem'in çevresini. Ötüşmüşler, cıvıldaşmışlar. Yıldızlar neşeli şarkılar söyleyerek arttırmış ışıklarını. Ay yuvarlanmış...

